

Autor: Kristýna Primasová

# STÍNY

KNIHA PRVNÍ  
CESTA ZA HRANICE ŽIVOTA

ČÁST PRVNÍ

PAMPBALUEN

## Jedna

Začalo to jednoho pochmurného a deštivého dne. Pršelo už od rána a teď bylo poledne. Jen co se trochu vyjasnilo a déšť přestal, zahvízdal někdo pod oknem Willova pokoje znamení. Poprvé hvízdnul dlouze, pak dvakrát krátce a opět dvakrát, ale tentokrát dlouze. Will vyskočil od stolu a přešel k oknu. Venku na ulici stáli Liam a Hal, hoch z opatrovny. Jinými slovy "sirotčince". Will otevřel okno a zeptal se: „Co chcete?“

„Přijď ve tři hodiny do opatrovny, k Halovi. Máme poradu,“ křikl Liam. Liamovi bylo čtrnáct let (údajně) a stejně tak i Halovi. Will byl o půl roku starší.

„Jasně, určitě přijdu.“

„Jo a pojedeme do Rokliny, vezmi si Aba,“ křikl ještě Liam. Pak oba odběhli. Will si ale všiml, že Liam si sáhnul na hlavu tam, kde měl uši. Ty ale byly schované pod vlasy, které tvořily ofinu. Will si všiml, že Liamovy uši vlastně nikdy neviděl. Pak to pustil z hlavy.

Ve tři hodiny. „Mám tak hodinu času na ty hloupé papíry. Pak vyrazím,“ pomyslel si Will. Když dodělal papíry, vzal si svůj dlouhý luk. Věděl, že v Roklině vždy cvičili střelbu z luku. Když procházel kuchyní, od stolu bylo slyšet otcovo hlasité bručení a matka zase hlasitě třískala s nádobím. Jasně důkazy toho, že se Willovi rodiče pohádali. Když Will otevřel vchodové dveře, oba rodiče vzhledli od toho, co právě dělali.

„Jdu se projet na Abelardovi,“ oznámil Will. Oba dva zabručeli ani souhlasně, ani nesouhlasně. Will raději rychle zavřel dveře a vyšel ven.

\*\*\*

„Ahoj, kluci,“ Will zastavil Aba, svého koně jemným pobídnutím.

„Nazdar. Pojď dál,“ vykoukl ze dveří Hal. Když zalézal zpět dovnitř, ještě si na něco vzpomněl. „Jo a dávej si pozor na výslovnost. Yar není ve své kůži,“ poradil Willovi. Ten na Hala povytáhl obočí: „On si ji snad vyměnil, nebo co?“

„Ne! Samozřejmě, že ne! Ale...to se dozvíš až na pokoji,“ odbyl ho Hal.

Will sesedl a odvedl svého koně do přístavku pro koně. Ten tu byl postavený pro sirotky, kteří měli své vlastní koně - jinými slovy, zdělili je. Jedním z nich byl Hal. Will vešel do domu a šel k točitým schodům, které byly uprostřed budovy, a umožňovaly vstup do vyšších pater. Schody byly staré a rozvrzané a vždy, když po nich Will šel, měl nepříjemný pocit, že dělá moc velký hluk. Byl jediný hoch, až na Liama ze skupiny Stínů, jak si hoši říkali, který byl až moc citlivý i na ty nejtišší a nejnenápadnější zvuky. Proto na schody našlapoval opatrně, ne doprostřed schodu, ale na jeho okraj, kde schody nevrzaly skoro vůbec. Liam dělal to samé. Ostatní hoši ze Stínů, jako třeba například Yar, Hal a Rob neměli zase až tak citlivý sluch. Ale přece jen jej měli. Proto si říkali Stíny – opravdu se pohybovali jako stíny.

„A víš, proč to udělali?“ slyšel Will Liamův hlas.

„Ne! Netuším! Prostě mne vykopli!“ řekl Yar.

Will tiše otevřel dveře a řekl: „To nemůžete dělat rámus potichu? Jste slyšet až ke schodům. A co to provádíte?“

„Yara vydělili,“ řekl Liam.

„Vydělili? Jako kdo?“ nechápal Will.

„Přece vládce.“

„Počkej!“ urovnával si Will informace, „chceš říct, že...“

„Nechci říct nic!“ houkl na něj Liam. Měl zvukný hlas. A pěkný. Zvlášť když zpíval.

„Ne! Můžu se tě...“, Will se zasekl. Věděl, co by dostal za odpověď, kdyby se zeptal.

„Můžu se na něco zeptat? Kde teda budeš bydlet?“

„Tady“, řekl stručně Yar.

„A co Yor? Jak na to zareagoval?“ zajímalo Willa.

„Nejspíš je rád, že je následníkem trůnu. Koneckonců já jsem starší o pár minut.“

„A chci říct ještě něco. Co to znamená, když na sebe rodiče řvou a pak seřvou i mně?“ zeptal se Will.

„Ze svojí vlastní zkušenosti. Nejspíš se tě chtějí zbavit“, řekl Yar. Will na něj nevěřičně hleděl.

„Bezva. Aspoň se tu nebudu sám nudit“, zapojil se do hovoru Hal.

„Měl jsi na mysli...aspoň se tu nebudu sám bát?“ otočil se k němu Yar. Jako královský syn už chodil do bojové školy. A byl nejstarší ze Stínů. Bylo mu patnáct let. Will byl druhý nejstarší a ostatní: Liam (údajně), Hal, Rob a Gordon byli nejmladší. A právě Rob s Gordonem ještě nepřišli. Všichni si dělali starosti, protože ti dva tu už měli dávno být. Tihle dva byli přesní jako Erioverské hodinky.

„Ne! Chtěl jsem říct „nudit“, a taky jsem to řekl!“ nenechal se odbýt Hal. Byl druhý nejmladší a občas se stávalo, že ostatní hoši z opatrovny na pokoji mu dělali naschvály. Ale Hal už se naučil brát si s sebou všude takovou palici, středně tlustý klacek, který ostatní odkázal do patřičných mezí.

„Co kdybychom Robovi a Gordonovi jeli naproti?“ navrhl Liam.

„Dobře. Bereme i lano?“ vyskočil Hal z postele, na které seděl a nečekal na odpověď. Nacpal do své brašny i lano. Lano bylo neodmyslitelnou součástí jejich her a cvičení na výpravách. Vtom se rozlétly dveře a dovnitř vtrhl Rob.

„Pomozte Gordonovi! Vzali ho Královské strážě!“

„Proč?!“ vyhrkla čtyři hrdla zároveň.

„Jak to mám vědět?“ opáčil Rob, „zabavili nám i koně. Prý na rozkaz jediného nejmilostivějšího prince Yora“, pohlédl na Yara. Rob pokračoval: „V sedlových brašnách jsme měli i naši knihu. Je mi to líto.“

Všichni hoši se na něj při těchto slovech zděšeně podívali. Kniha, kterou psal Liam, kreslili Hal, Will a Gordon. Yar s Robem do ní vymysleli spoustu vtipných scének, a situací. No prostě jejich vlastnoručně napsaná a vymyšlená kniha je ve velkém nebezpečí! Co když už ji nikdy neuvidí?! Co když ji někdo poškodí, nebo zničí?! Jediný Liam se ani nepohnul. Jen se strnule zadíval na Roba a pak pohled zase odvrátil.

„Ruší se výprava do rokliny! Pojedeme si pro svoje věci!“ vyhrkl odvázně Hal.

„Víš ty vůbec, kolik vojáků tam na nás čekalo?!“ máchl rukou Rob.

„Ne“, hlesl Hal, „kolik?“

„Nad dva tucty,“ řekl klidně Rob, „to je všechny přepereš?“ významně se na Hala podíval. „Hodně by nám to pomohlo.“

„Ne!! Dva tucty ozbrojených chlapů já asi těžko přeperu!! Zbláznil ses?!“ a na zdůraznění si třikrát kloubem zatřákal na čelo.

„Ale i tak,“ pronesl pomalu a pečlivě zamyšlený Yar, „ještě mám povolení si vzít své věci. Vráť se tam a pokusím se z někoho vymáčet nějaké informace. V nejhorším případě zajdu dolů za strážnými do vězení a budu se vydávat za Yora a řeknu jim, aby Gordona pustili. Ale nechci moc riskovat. Může se to k Yorovi donést a budeme mít pořádný průšvih,“ rozhodl Yar a odešel. Ostatní ještě slyšeli klapot kopyt jeho koně Decla.

„Napadlo někoho, co se stalo s Bari?“ prohodil Will, „naposledy měla být u Roba,“ podíval se na Roba Will.

„Bude někde v Černém lese,“ řekl Rob. Jejich fenka Bari opravdu měla sklon se potulovat sama po lese. Nejčastěji lovila, ale někdy tam chodila jen proto, aby naháněla Stínům do hlav obavy. Většinou totiž v lese zůstávala několik dní, než se vrátila. A jak už si Liam všiml (byla to totiž jeho fenka), v pravidelných intervalech, jednou za dvacet sedm dní (v téhle době, jeden měsíc) se vytratila až na několik týdnů (jeden týden měl devět dní). A nikdo nevěděl kam, a proč.

„Mám plán,“ ozval se Will. Všichni na něj s nadějí pohlédli.

„Robe, ty najdeš Bari. A já s Liamem půjdeme na hrad pro naši knihu, koně a zjistit, kde drží Gordona,“ odmlčel se, aby se nadechl, „já vím, že Yarův bratr lže, podvádí a lační po moci a jestli Gordona zatkli na jeho rozkaz, vsadím se, že chce pošpinit naši pověst, jak pomáháme vesničanům s liškami a kunami, které jim žerou slepice.“

„Ale co budu dělat já?“ namítl Hal.

„Já s Liamem tam pojedeme na koních. Jestli se chceš dostat do stájí a najít Gordonova a Robova koně, musíš nějak strážím vysvětlit, proč tam jdeš. A ty řekneš, že tam jdeš proto, abys odvedl naše koně do stájí. Kdyby se ptal, čím to jsou koně, řekni, že přátelů prince Yora,“ vysvětlil mu to Will.

„A...“

„Ty Gordonova a Robova koně z hradu odvedeš, jednoho po druhém a ustájíš je tady v přístavku vedle opatrovny.“

„Takže já pojedu nejdřív na jednom koni až sem, a pak na tom druhém, ano?“

„Ano.“

„A myslíš, že mě Maddie strpí na hřbetě?“ otázal se Hal. Nebyl hloupý. Robova klisna totiž na svém hřbetě nesnesla nikoho jiného kromě Roba.

„Tak si pro ni půjdu sám. Bari pak můžu najít později s Halem,“ rozhodl Rob.

„Domluveno.“

## Dvě

Na nádvoří vjeli dva koně, jeden velký bílý s Liamem na hřbetě a druhý huňatý poník s Willem. Strážé u brány si jich ani nevšimli. Když Liam se svým koněm projížděl okolo jednoho strážného, zaslechl a za chvíli i ucítil, jak strážný vypustil plyny. Když byli dost daleko na to, aby je strážé slyšeli, Liam se se svým koněm přiblížil k Abovi s Willem: „Čím víc poznávám lidi, tím radši mám dobytek.“ Will jen stěží zakrýval úsměv.

„Co si šuškáte?“ ozval se za nimi Halův hlas.

„Ále, řeknu ti to, až bude po všem,“ usmál se na něj Will. Halovi však neuniklo, že Will jen stěží přemáhá smích. Liam se významně podíval na dva strážné u brány, kteří o ničem takovém neměli ani tušení. Will s Liamem sesedli a předali je Halovi. Ten s nimi zamířil ke stáji.

„Čí to jsou koně?“ zeptal se ho jeden seržant.

„Přátelů prince Yora,“ odpověděl Hal. Seržant ho pustil do budovy a zavřel za ním vrata.

„Bezvadně. A teď my. Jdeme.“ Oba hoši vešli vedlejšími dveřmi do jakési chodby. Když otevřeli další dveře, objevila se před nimi kuchyně. Zase dveře zavřeli a otevřeli jiné. Vedly do věže. Opět dveře zavřeli, ale když otevřeli další, našli to, co hledali. Vstup do věznice. Zaslechli hlasy. A když přišli blíže, poznali hlas Gordonův: „Říkám vám, že vůči princovi jsem nikdy neřekl žádné urážlivé, nebo ponižující slovo! Tak mne pusťte!“

Potichu se vplížili ke dveřím. Liam za ně zkusmo vzal. Byly odemčené. Ani zámek nebyl zapadlý. Liam nakoukl do prostoru za dveřmi. O chvíli později se zase odklonil a podíval se na Willa: „Hned u dveří jsou bedny a sudy. Je tam odhozená Gordonova brašna.“

„Kde jsou strážé?“ zeptal se šeptem Will.

„Někde za rohem. Mám pro ni jít?“

„Dobře. Ale opatrně, Liame.“

Liam zmizel za dveřmi. O pár minut později byl zpátky i s brašnou. „Je tam naše kniha a nějaký lístek,“ zašeptal.

„Teď to študovat nebudeme. Až nahoře. Jdeme. Pryč odsud,“ odbyl ho Will a táhl Liama pryč.

\*\*\*

Hal mezitím prohledal celou stáj, ale našel jen Robova a Gordonova koně. Po knize ani památky. Vzal tedy Gordonova koně a vyvedl ho ven. Gordon jezdil na koni bez sedla, ale Hal ne. Bez sedla se na koni prostě neudržel. Ale teď to musel nějak překousnout. Vyškrabal se na hřbet a zamířil k bráně. Rob na Maddie už odjel před hezkou chvílí, protože Maddie ve stáji nebyla, když tam Hal přišel. Když projížděl branou, zaslechl, jak si jeden strážný rýhnul a druhý vypustil plyny. „Čím víc poznávám lidi, tím raději mám dobytek,“ zahuhlal potichu. Ale k jeho velké smůle ho oba dva strážní slyšeli.

„Co jsi to řekl?!“ jeden strážný proti němu namířil kopí.

„Já? Jeď!“ pobídl koně do cvalu a dal se na útěk. Oba strážní strhli poplach. O chvíli později z hradu vyjeli tři jezdci s kušemi. Hal zamířil k lesu. Tam se měl setkat s Robem. Sice bez koně, ale teď neměl na vybranou. O chvíli později našel Roba na Maddie a s Bari. Rob si ho prohlédl, a když nikde neviděl knihu, povytáhl obočí.

„No, co. Čím víc poznávám lidi, tím mám raději dobytek! Čuňata!“

„Co prosím??“ vykulil oči Rob. Vůbec nevěděl, o čem Hal mluví.

„Knihu jsem nenašel a při cestě zpátky, když jsem projížděl branou, no, oba strážní jsou opravdu vybraná společnost. Jeden si říhnul a druhý vypustil plyny.“ Vtom se Rob začal smát, až málem spadnul z Maddie. Ta taky nevěděla, co si o Robovi myslet. Natočila hlavu dozadu a káravě se na něj podívala, jako by říkala: „Co se to na mém hřbetě děje? Vždyť takhle se nenatrášáš, ani když jedeme cvalet.“ Maddie potřásala hlavou a vrátila přitom hlavu dopředu.

„Přestaň se tak směšně řehtat a raději se zajed' podívat do vsi, jestli po mně někdo nejde. Když se do půl hodiny nevrátíš, pojedu do vesnice.“

\*\*\*

Rob jel patnáct minut, než dorazil do vesnice. Několik vojáků vzhledlo od rozdělané práce u vesnické vývěsní tabule. Jak si Rob o chvíli později všiml, vyvěšovali seznam lidí, kteří měli být odkázáni do Polandie, na souostroví, kde žili pomatení lidé, nebo lidé, kteří byli odsouzeni ze zpronevěry. Nebylo jich mnoho, ale přece jen se to týkalo celého sboru Stínů. Jako první byl Yar, druhý Hal, třetí Will, čtvrtá byla Mya, dívka z opatrovny. Hoši ze Stínů věděli, že Rob je do Myi zamilovaný. Bylo tam ještě několik dalších jmen v seznamu, toho si už ale Rob nevšímal. Musí svolat poradu. A to okamžitě!

## **Tři**

Všichni už byli u Hala na pokoji. Samozřejmě kromě Gordona.

„Ale proč tam jedou jenom ti, co jsou z opatrovny? Tedy, až na tebe, Wille,“ prohlásil Rob.

„Protože já už jsem taky z opatrovny. Když jsem totiž odjel, táta jel sem do opatrovny a zařídil mi tu místo,“ vysvětlil Will, „ale co jsme udělali?“

„Tak já ti řeknu, co jsme udělali!“ nabídl mu Liam, „ukradli jsme dva koně z královských stájí, urazili vojáky a rozpoutali povstání!“

„Povstání? Jaké povstání?“ nepochopil Hal.

„To, že jsme udělali mezi strážnými a sloužícími na hradě totální maglajs!“ vysvětlil Liam.

„Co kdybychom se je pokusili nějak vysvobodit?“ navrhl Rob.

„A jak?“ zeptali se Will a Liam zároveň.

„Pojedeme za nimi,“ řekl Rob.

„No tak se mnou nepočítejte,“ řekl Hal.

„Samozřejmě. Vy tři samozřejmě nepojedete sami za sebou. Ale otázka zní, co se stane s Gordonem?“

„Popraví ho,“ řekl Liam.

„To tedy nepopraví, tohle jim tedy nedovolím!“ řekl Will, „nejsem zase až tak zabeďněný, jak si ti strážníci myslí!“

„Wille, dokážeš svým lukem zastřelit kata?“ zeptal se Liam.

„Ehm... proč?“ nepochopil Will.

„Protože si pro Gordona půjdeme na hrad. Slyšel jsem, že nějaká poprava je už zítra.“ Víc toho Liam říct nestačil. Dveře od pokoje se rozlétly a v nich stál jejich starý známý Gordon!

„Gordone! Co tu děláš?!“ vyskočil Liam na nohy.

„Propustili mne,“ promluvil Gordon, a když viděl, že přátelé chtějí vědět více, pustil se do vyprávění: „Jak už asi víte, zavřeli mne na rozkaz Yora a ve vězení mě vyslýchali a pak ze sebe vysoukali, že mají za úkol chytit nějakého mladíka, který se mi tak trochu podobá. Mysleli si, že jsem to já. Šlo o pouhé nedorozumění, ale co mě hodně naštvalo, bylo to, že se nedokázali postarat o mého koně, někdo ho totiž odvedl a také se mi tam podařilo nechat naši knihu.“

„Gordone, koně jsem ti odvedl já a měli jsme v plánu tě odtamtud vysvobodit. Nikdo ti ho nevzal,“ řekl Rob.

„A pokud jde o tu knihu, byli jsme tam dole a našli jsme tvou brašnu. Celá je tady a v bezpečí,“ dodal Liam. Gordon se na něj s úlevou podíval. Viděl, jak se Liamovy pomněnkové oči smějí. Pěkně to ladilo k jeho dlouhým blondatým vlasům. Měl je opravdu dlouhé. Dosahovaly až pod lopatky.

„V brašně jsem měl i několik balíčků kávy. Jsou pro nás všechny. Ale řekněte mi, kde jste tu brašnu našli?“

„Za bednami a sudy ve věznici,“ odpověděl Will.

„Tak to je dobře. Nikdo tedy nepřišel na to, že jsem ji tam hodil,“ usmál se Gordon.

„Doufám, že to kafe nebudeš kazit čajem?“ prohodil Will.

„A to říká někdo, kdo si tam nacpe tunu medu?“ odsekl Gordon.

„Nene.! Tunu ne! Jenom lžičku!“ protestoval Will.

„Raději bychom si měli sbalit. A vy, Hale, Yare a Wille si nezapomeňte aspoň nože,“ připomněl Liam, „Gordone a Robe, vy ať jste v sedm hodin připravení v Černém lese.“

„Hele, a berete i naše koně?“ zeptal se Will.

„Ano, jako nákladní a nezapomeneme ani na tvůj luk, Wille a Hale, tobě vezmu i atlatl,“ naklonil se k Halovi. Hal to uměl s atlatlem snad ještě lépe než Will se svým lukem. A ten to uměl moc dobře. Hal sice dával přednost svému atlatlu, který si sám vyrobil ze dřeva, ale občas si půjčil luk od někoho ze skupiny a cvičil i střelbu z luku. Což mu šlo téměř dobře jako s atlatlem. Vlastně zbraně uměli ovládat všichni členové Stínů. Nejednou se stalo, že Will, Hal a Liam museli použít své luky na lišky a kuny, které kradly vesničanům slepice. Tím pádem je měla celá vesnička pod hradem ráda a uznávala je. Ale pokud šlo o zápletky s vrchností, těm se raději vyhýbali. Proto si tentokrát hoši museli poradit sami.

## Čtyři

Ráno vyrazili. Gordon, Rob a Liam se spojili v Černém lese. Každý přijel z jiného směru a každý vedl jednoho náhradního koně. Bari přišla s Liamem a v zubech držela jakéhosi ptáka.

„Vyrázíme?“ zeptal se Liam.

„Ano, vyrázíme,“ kývli hlavou oba hoši a všichni vyrazili za karavanou s lidmi, kteří mířili do Polandie. Po hodině se na stopy od karavany ale napojily další stopy od mnohem větší skupiny. Hochům to bylo od začátku divné, protože tyhle stopy vedly z lesa, ne po cestě jako chodili slušní lidé. V jedné chvíli se Gordon napil ze své polní láhve, ale jeho kůň sebou trochu trhnul, takže se Gordon polil hnědou tekutinou, jak si všiml Liam, který jel vedle něj.

„Ty máš v láhvi kávu?“ zeptal se překvapeně.

„No a co? Já taky.“ Zapojil se do hovoru Rob.

Liam se začal smát a vykoktal ze sebe: „Telepati.“ A smál se dál.

„Telepati?“ zamračil se Gordon, „ty máš taky kávu?“

„Jo, mám.“

\*\*\*

Jeli už několik hodin, když narazili na bandu hlučných, na dálku páchnoucích mužů. Liam, který měl opravdu dobrý sluch i na dost velikou vzdálenost zaslechl, co si povídali.

„Narazíme na ně ráno, pokud se tu utáboříme,“ řekl jeden. Další mu odpověděl: „A co s těmi lidmi vlastně budeš dělat?“

„Ty si ten novej?“ zeptal se ten první muž. Očividně velitel banditů. A když se k jeho skupině přidal sem tam nějaký nováček, měl sklon jim odpovídat opovržlivě, jako by mu vůbec nezáleželo na tom, co s oním mužem probíral: „Prodám je do otroctví, tupče!“

„A kolik těch lidí je? A kdo to je?“

„Ty si rejpal! Míří do Polandie, když je prodáme do otroctví, neštěkne po nich ani pes! Zprotivili se králi nebo to jsou pomatenci? Do otroctví se hodí!“

Liam už slyšel dost. Tihle banditi měli v plánu napadnout budoucí Polandiťany a prodat je do otroctví. Musí zasáhnout dřív, než se jim to podaří!

\*\*\*

Na noc se utábořili kus cesty od banditů, otrokářů.

„Oheň nebude?“ zeptal se Gordon.

„Ne. Víš, na jakou dálku je taková záře ohně vidět?“ zavrtěl hlavou Rob.

„Ach jo. K večeri suchary,“ povzdechl si Gordon. Věděl však, že je nezbytné, aby zůstali utajeni.

„No tak si udělej oheň! Ale počítej s tím, že než si uvaříš večeri a kávu, budeš spoutanej a na cestě do otroctví!“ řekl Liam.

„Ne, díky,“ odbyl ho Gordon. V láhvi měl zbytek kávy. Sice už byla studená, ale lepší studená káva, než-li žádná.

„Kdo má první hlídku?“ zeptal se Liam.

„Třeba já?“ nabídl se Gordon.

„Dobrá. My jdeme na kutě. Ráno vstáváme,“ řekl Liam. Zabalil se do svého pláště a lehl si na zem. Byla letní jasná noc. A nehrozilo, že bude pršet. Brzy si vedle něj lehl i Rob a Gordon zaujal místo s Bari u koní, kde byl stín od keře. Očima prohledával okolí. Nic však nespatriil.

\*\*\*

„Už jsme se k nim zase o dost přiblížili,“ řekl pološeptem Rob.

„A oni se také přiblížili ke svému cíli. Slyším vůz a před námi,“ řekl stejně nahlas Liam.

Jeli ještě půl hodiny za otrokáři a najednou zaslechli řev. Ale doslova řev. Otrokáři napadli karavanu. Všichni tři hoši pobídli koně do cvalu a připravili si luky. V případě Gordona prak. Nikdo z nich ještě nestřílel po lidech, chápali však, že teď musí. Ani jeden ale nepomyslel na to, že by snad někoho měli zabít. Shodli se na tom, že budou střílet jen po končetinách. Kdyby však někdo někoho zabil, nějaký bandita, zabijí ho také. Nebo jak se říká, oko za oko, zub za zub.

V následujících pěti minutách ani nestíhali střílet. - Vždyť otrokářů bylo nejméně padesát a každý hoch měl ve svém toulci Nad dvacet šípů. Gordon měl zase nad dvacet olověných kuliček a v případě nouze mohl střílet kamínky. Všichni byli se svými zbraněmi výborně obeznámeni a teď z nich ždímalí to nejlepší. Během minuty totiž schytala více jak polovina banditů nějaké zranění. Liam s Robem stříleli do rukou, ve kterých byly zbraně, nebo do nohou. Gordon zase svým prakem střílel po hlavách s přilbicemi. Přilbice totiž ochrání bojovníka před zabitím, střela ho jen omráčí.

Když ale banditi zjistili, že jim hrozí nebezpečí v podobě sténání se šípy v rukou a nohou, nastavovali jim štíty a postupovali směrem k nim. Gordon už vyřadil z boje všechny muže, co měli přilbice, a tak prak schoval a vytáhnul svůj meč, který dostal od Yara. Uměl to s ním dobře a vtrhnul do řad bojovníků. Neměl štít, ale nepotřeboval ho. S mečem dokázal doslova "splynout" v jeden celek a bránit se s ním i útočit. Po chvíli se k němu přidal i Rob s Halovou palicí, protože žádný meč neměl. Nechtěl ho, šlo mu špatně útočit a snad ještě hůř se s ním bránit. Ne. Meč nebyl jeho přítelem.

Liam už nemohl bojovat. Hned ze začátku po něm jeden z banditů hodil kámen a on nestačil uhnout. Teď se válel v prachu na zemi a v bezvědomí. Ale dřív, než do něj upadnul, stačil si zkontrolovat své uši. Jedno se mu odkrylo a Liam nahmatal jeho špičatý konec. Stačil ho schovat dříve, než si toho někdo všimnul. Rob se se svou palicí přesunul k bezvládnému kamarádovi a bránil jeho i sebe. A sice se dvěma banditům podařilo odzbrojit a poslat za Liamem k zemi. Rob byl nyní také vyřazen z boje. Už bojoval jen Gordon. Počkat! Na někoho se zapomnělo! Ano. Bari také ještě bojovala. Kousala a hryzala kolem sebe a činila tak do té doby, než ji jeden bandita nakopl. To se pak s kňučením odplazila dál a jen ležela a kňučela. Gordon se ujistil, že je Bari v pořádku, ale neměl to dělat. Přestal se plně soustředit na protivníky a ti ho poslali v hlubokém bezvědomí k zemi.

## Pět

Liam se probudil. Tedy. Probudila ho Bari.

„Ahoj, holčičko,“ podrbal ji za ušima. Rozhlédl se kolem sebe. Vedle něj ležel Rob. Kousek od Roba ležela palice. Liamovi spadl do očí pramen vlasů a odkryl jeho zašpičatělé uši. Liam si je ihned svázel řemínkem a rozhlédl se, jestli ho nikdo neviděl. Ano Liam byl cokoliv, jen ne člověk. A on sám to nikomu neřekl. Liam si teprve až teď všiml, že je noc. Měsíc osvětloval Gordonův meč odhozený na zemi. Liam prudce vstal, ale okamžitě se mu začala točit hlava. Počkal chvíli, až se to trochu zklidnilo a pak teprve provedl obchůzku po okolí. Pět kroků a našel Gordona, jak leží obličejem k zemi. Liam k němu poklekl a chvíli nahmatával tep. Uklidnil se, až když ho našel. Gordonovi tekla krev z pusy a Liam si všiml, že na zemi je jakýsi bílý kamínek. A došlo mu, že je to Gordonův zub. Liam Gordona obrátil a pak si stoupnul. Očima prohledával okolí, a když nic neviděl, hvízdal. Za ohybem cesty se ozvalo dusání kopyt a k Liamovi doběhli dva koně. Znovu hvízdal, tentokrát silněji. Z jiného směru přiběhl zbytek, čtyři koně. Liam si oddychl. Banditi si žádného jejich koně nevzali. Koně se nejspíš schovali dál v lese a otrokáři je nenašli. Liam sundal jednomu z koní nějaký kus hadru. Zjistil, že je to hadr, se kterým myli nádobí. Pokrčil rameny.

„Teď to nebude hadr, ale polštář,“ pomyslel si a složený ho strčil Gordonovi pod hlavu. Pak si vodou z láhve namočil jinou látku, kapesník a omyl Gordonovi krev z obličeje. Gordon na to zareagoval mávnutím ruky ve spánku a podařilo se mu dát Liamovi facku.

„Fakt dík,“ utrousil Liam. Gordon se tím nejspíš uklidnil, protože dál už byl v klidu. Liamovi se zase ozvala bolavá hlava. Liam se na chvíli zastavil v tom, co právě dělal, a rukou si sáhl na levý spánek, tam, kde mu to tepalo nejvíce.

„Kde to jsem? Co se stalo?“ Liam se otočil. Rob už seděl a mžoural na Liama.

„Jestli chceš, ještě spi!“ řekl Liam a vrátil se ke své práci.

„Ne, nechci.“

„Tak rozdělej oheň.“

„Zešilel jsi?!“ syčel na něj Rob.

„Ne. Ti lidi už jsou dávno pryč a já si potřebuju uvařit bylinkovej čaj. Příšerně mě bolí hlava.“

„Hmm. Mě taky. Už jdu na to,“ řekl Rob a přešel ke skupince koní. Nevěděl, kde je Maddie, ale ta mu v tom pomohla. Šťouchla do něj svou hubou. Takhle Roba vždycky zdravila, takže ji Rob poznal. Vzal si své křesadlo a nůž a připravil si je na kraji cesty. Pak šel najít dřevo.

Když Liam dokončil čištění Gordonova obličeje, už plápolal malý ohníček, voněl čaj a byly postavené stany. Bari položila k Liamovým nohám uloveného zajíce a štěkla. Liam se sehnul a podrbal ji za ušima. To se ale zase ozvala hlava.

„Ten je můj?“ vzal do ruky zajíce. Bari krátce štěkla a odběhla pryč. Za chvíli se vrátila s dalším zajícem a uvelebila se s ním u ohniště. Bari to tak vždycky dělávala. Nejdřív ulovila něco pro svého pána Liama a pak teprve pro sebe.

„Uvaříš i kávu?“ zeptal se Roba.

„Neboj, mám to v plánu,“ pokýval hlavou Rob a postavil konvici s vodou téměř do ohně, v ohni vlastně nebyl jen držák, celá konvice se topila v plamenech.

„Stáhneš toho zajíce?“ zeptal se Rob Liama. Ten pokýval hlavou, načež si musel sednout a chvíli počkat, než mu ustoupila bolest hlavy. Pak se vydal dál od tábora a vzal si do parády zajíce. O chvíli později už se zajíc vařil společně se zeleninou a bramborami, které vezli v zásobě. Liam s Robem jedli a pili a po oku prohledávali okolní krajinu kolem sebe.

„Co budeme dělat?“ zeptal se najednou Rob. Ta otázka přišla znenadání.

„Co asi, půjdeme do té vesnice, na ten trh do Conrey. Ale podrobnosti necháme, až se probere Gordon.“

„Rozumím. Kdy to bude?“

„Co, kdy, bude?“ nechápal Liam.

„No, kdy se probere?“

„Jak to mám asi tak vědět? Nevíš?“ sykl na něj Liam, „počítám, že tak za pár hodin.“ Uklidnil se Liam a dál usrskával kávu.

„Něco slyším!“ zašeptal Rob.

„Co?“ zašeptal Liam.

„Vlci!“ vyjekl Rob a popadl hořící větev. Liam následoval jeho příkladu. Pomyslel si, že Rewenn mu musel dávat varovné znamení a že si ho Liam nevšímal. Vlci se už odvážili do kruhu světla blíže k ohni a jeden chňapl po zajíci, kterého si pro sebe ulovila Bari. Bari po něm skočila a zajíce mu vyrvala. Stihla ho i hryznout do čenichu, načež všichni vlci ustoupili a utekli. Po celou noc je pak nikdo nevyrušil a k ránu se probudil Gordon. Den začal asi takto:

„Co bude k snídani?“ zazíval Rob.

„Kořínky a uhlí,“ odpověděl Liam, který se právě vymotával z pokrývky.

„Co prosím?!“ nevěřil Rob vlastním uším.

„Kořínky a uhlí!“ zopakoval nevrle Liam.

„Rozumím, ale nerozumím tomu, proč jsi řekl kořínky a uhlí. Proč zrovna to?“

„Protoč, červotoč,“ ukončil debatu Liam a vzal si jablko. Přitom dal vařit vodu na kávu.

„Co to má být? Protoč se rvotoč...?“

Liam se na něj podíval a pokoušel se zjistit, jestli si z něj jeho přítel nedělá dobrý den. Ale to samé dělal Rob, který byl přesvědčený, že si z něj Liam dělá blázny.

„Pro-toč čer-vo-toč!!“ zopakoval a přisypal do konvice hrst kávy. Vypadal klidně, ale někdo kdo ho znal, jako například Rob věděl, že v klidu rozhodně není. Tohle bylo jen poslední stadium před výbuchem.

„Ale co to znamená?“ bránil se Rob.

„To znamená, že má blbou náladu,“ odpověděl Gordon, „co je k snídani?“ zazíval a podobně jako Liam vylezl ze svého stanu po čtyřech.

„Kořínky a uhlí,“ odpověděl mu zcela klidně Rob.

„Cože to prosím?!“ vykulil nevěřičně oči Gordon.

„To se zeptej Liama,“ řekl nevinně Rob. Jmenovaný zasupěl a odvrátil se od obou společníků.

„Ptám se, co je k snídani. A nedělejte ze mě šaška!“ vybuchl Gordon.

„Káva a dej si k tomu, co chceš. Liam si dal jablko,“ pokrčil rameny Rob.

„Káva a jablko?“ řekl udiveně Gordon, „fakt pěkná kombinace.“

„No a co má být?“ opáčil Liam, „ty sis dal zase med do pečené řepy!“

„Tss,“ odvrátil se Gordon, „náhodou, bylo to dobré.“

„To určitě.“

„Psst!“ sykl Rob, „koně něco cítí.“

„Že by ti vlci?“ šeptl Liam.

„Jací vlci?“ chtěl vědět Gordon. Noční příhodu nejspíš nezaznamenal.

„V noci tu byli vlci. Jo. Jsou to vlci,“ řekl Rob a popadl luk.

„Ne!“ křikl na něj Gordon.

„Proč, ne?“ zamračil se na něj Rob.

„Akorát je rozdráždíš, hodíme jim kosti, snad odtáhnou.“ Gordon už popadl kost, která tu zůstala od včerejší večere. Nechápal, že kosti zůstaly v tábořišti. Vždyť jestli tu byli vlci v noci, muselo Roba a Liama napadnout, že se sem pro ně znovu odváží. Gordon hodil kost do smečky. Strhl se boj, ale ti, co byli moudří, se do něj nepouštěli. Raději šli blíž k tábořišti. Jejich domněnka se potvrdila. Hoši jim hodili dalších pár kostí. Jenže co by se nestalo! Místo toho, aby odtáhli, jeden vlk si přisednul k naprosto strnulému Gordonovi a olízl mu ruku!

Gordon se nestačil divit. Váhavě položil vlkovi na hlavu svou dlaň. Vlk dál spokojeně mručel. Po chvíli už Gordon drbal celou smečku složenou asi z deseti vlků. Bylo jasné, že vlci ho přijali mezi sebe. Koneckonců to byl on, kdo jim hodil první kost.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se Gordon, „nějak jsem si je oblíbil.“

„Spíš, co uděláme s tebou?!“ zavrtěl hlavou Liam.

„Co byste dělali se mnou?“ nepochopil Gordon.

„Vsadím se, že jsi plnej blech a různých brouků. Hlavně tvoje ruce,“ vysvětlil Liam.

„Vezmeme je s sebou, ne?“ navrhl Gordon. Musel se však smát, když viděl výraz svých společníků, „no co? Ještě by nám mohli pomoci. A když budou chtít zůstat tady, až pochopí, že mi jdeme pryč, necháme je jít.“

„Ty, nemáš to v hlavě v pořádku, že ne?“ zeptal se opatrně Rob. Nechtěl přítele urazit, i když si říkal, že menší pozdvižení by mu prospělo.

„Jo, mám!“ zasupěl Gordon, „proč bych neměl?!“

## Šest

Po obědě vyrazili. Smečka si našťestí něco ulovila pro sebe, ale jeden vlk, který přilnul ke Gordonovi téměř jako Bari k Liamovi okoukal od Bari její zvyk, dělit se o úlovek se svým pánem, a tak to také zkusil. Ale on přinesl celou srnu – sice trochu menší, ale celou. Dočkal se podrbávání a dost velké části srny, protože i pro tři hochy je trochu velká. Gordon zjistil, že je to vlk, ne vlčice, a ke všemu mladý. Pojmenoval ho Wolfy. A zdálo se, že Wolfy na své jméno slyší.

Putovali až do večera se všemi vlky v patách. Tedy ne se všemi. Vůdce smečky s pár samicemi a mládřaty a samci už své přátele opustili. Později druhého dne je opustili už všichni vlci, až na Wolfyho, který raději smečku opustil. Ten den se večer dokonce odvážil i blíže k ohni, protože fenka Bari mu byla dobrým příkladem. Zjistil, že tenhle oheň mu nic neudělá, a také už pochopil, co to znamená, když jeho nový pán hvízdne. Znamená to, že přiběhne jeho klisna Taiana. A tak se naučil přiběhnout také. Potíž byla v tom, že když chtěl Gordon zavolat jen Wolfyho, přiběhli oba. Gordon nad tím mávl rukou a pranic si z toho nedělal. Jednoho večera, to, když už se blížili ke Conrey, u ohně Gordon přemýšlel. To znamenalo, že byl zamlklý. Až příliš zamlklý. A Liam s Robem si toho všimli.

„Nemysli. Je to nebezpečný,“ zasupěl Liam.

„Potřebujeme si o něčem promluvit,“ řekl Gordon.

„A o čem?“ začal se zajímat Rob.

„Potřebujeme někoho, kdo by nás vedl. Víte, něco jako vůdčí postavení, protože jednou se to téměř stane.“

„Co se stane?“ naklonil se k němu Liam.

„Že se nepohodneme,“ řekl Gordon.

„A ty se toho chceš ujmout?“ zeptal se Rob.

„No to snad ani ne! Jak tě to vůbec mohlo napadnout?!“ zděsil se Gordon, až Wolfy vycenil tesáky.

„Měl bys mu říkat spíš Tesák. To by se k němu hodilo líp,“ pokusil se Liam změnit téma. Věděl, že Gordon bude hlasovat pro něj a on vůbec netoužil se stát velitelem dvou hochů, jednoho psa a divokého vlka. A i kdyby to měl být jen jeden hoch, ani to ne!

„Neodváděj pozornost od tématu. Teď se bavíme o něčem jiném,“ loupł po něm očima Gordon.

„Tak dobrá. Pro koho hlasuješ?“ zeptal se nebezpečně tiše Liam. Nevědomky sevřel jílec svého dlouhého nože a zaskřípal zuby.

„Tebe?“ řekl Gordon, jak nejvíce mohl klidně a vyrovnaně.

„Žertuješ anebo jsi zešílel?“ díval se mu Liam do očí. Gordon se mu také díval do očí a žasnul, že jindy přátelské a pěkné pomněnkové oči Liamovy jsou teď plné zloby a nebezpečí. Prostě se nevydržel dívat se do těch pronikavých očí a uhnul pohledem. Tuhle přestřelku vyhrál Liam.

„Tebe?“ zopakoval Gordon s očima sklopenýma dolů, aby se nemusel dívat na rozzlobeného Liama. Vypadal desetkrát nebezpečnější, když měl ty dlouhé vlasy, které v záři ohně vypadaly jako by hořely.

„Zopakuj to, jestli máš odvahu!“ zasyčel na něj Liam.

Gordon se mu opět podíval do očí a s prudkým bušením srdce odpověď zopakoval.

„Budeme hlasovat!“ rozhodl Liam. Díval se však stále na Gordona.

„To nebude mít cenu, když budu taky hlasovat tebe. Protože ty můžeš dát jen jeden hlas,“ namítl Rob. Liam zkoprněl. Jak je možné, že mu jeho přátelé natolik důvěřují, že by mu klidně dali vůdčí postavení? A i kdyby. On nechtěl být žádný vůdce, náčelník. Stačilo mu, že rozkazoval Bari a svému koni. To stačilo.

„Liam. Ty jediný z nás tří dokážeš to, co my ne,“ začal Rob.

„A to jako proč?!“ zeptal se tvrdohlavě Liam. Věděl, že jeho sluch, tiché plížení a zálesácké schopnosti jsou ve spolku Stínů známé, ale neviděl důvod, proč by se kvůli nim měl stát vůdcem. Vůdcem byl přeci Yar.

„Protože od začátku téhle cesty, tohohle nebezpečí nás vedeš ty. Většinou!“ odmlčel se Rob a chtěl něco dodat, ale Gordon ho předběhl: „I když si to možná neuvědomuješ.“

„Takže je tedy rozhodnuto,“ řekl Rob. Nebyla to otázka, ale ukončení tématu.

„To tedy není!“ vykřikl Liam, až Wolfy vyskočil na všechny čtyři a zavrčel. Liam se raději uklidnil. Nechtěl, aby si vlk jeho chování vyložil špatně. Gordon svému čtyřnohému příteli v duchu poděkoval. Dokázal Liama uklidnit tak rychle, že by to neudělali ani Rob s Gordonem za půl hodiny. Liam pohodil hlavou, až se mu vlasy rozlétly všude kolem a musel si předělat culík. Ten mu samým rozčilením sklouznul z pramene vlasů, které tvořily ofinu. Ta mu teď "lezla" do očí, a to on nesnášel. Znovu si vlasy sepnul na temeni a nevraživě se na přátele podíval.

„Ať si vás odnese sám Dorwok!“ ucedil a uklidil se do svého stanu.

„Dorwok?“ podivil se Rob, „ten přece neodnáší lidi. Jen zvířata!“

„No tak vy jste zvířata! I když musím uznat, že pěkně prohnaná zvířata!“ ozvalo se z Liamova stanu.

\*\*\*

Druhý den ráno Liamova bouře přešla. Potutelně se usmíval a oba jeho společníci nechápali, proč. A to se dozvěděli hned, jak si Liam sedl, opřel se o kládu, zavřel oči a řekl: „Že mě to nenapadlo dřív, tohle to. Všechno udělají ostatní a já se můžu válet, válet, válet.“

Rob s Gordonem se po sobě podívali a Gordon prohodil: „Je pěkně drzý, od té doby, co se stal velitelem, nemyslíš Robe?“

Rob pokýval hlavou: „To tedy je Gordone. To tedy je!“

„Hej vy dva tam! Přineste mi kávu,“ ozval se Liam.

„Jak je libo,“ poklonil se Rob a hnal se pro Liamův hrnek. Když mu hrnek podával, stěží přemáhal úsměv. Ale toho si Liam nevšiml.

Liam upil nápoje, ale vyprskl ho: „Co to ksakru je?“ neudržel se a hrnek upustil.

„No co. Nepoznáš vodu?“ opáčil Rob.

„Jo, ale chtěl jsem káfé, nebo ne?“

Vtom Gordon s Robem propukli v nevázaný smích. Liam se na ně mračil. Samým rozčilením mu spadnul culík. Nadechl se a řekl: „Tak dobře. Vyrážíme!“

Liam sbalil stan a svoje věci a připravil se na odjezd. Teprve v sedle si všimnul, že ztratil řemínek, který mu spojoval vlasy. Zamračil se a z brašny vytáhl svůj náhradník. Uvázal ho co nejpevněji a pak se podíval po obou přátelích. Oba dva se na něj podívali a kývli hlavou, že jsou připraveni, a za chvíli už byli na cestě.

Před Conrey se zastavili. A to proto, že dohonili otrokáře, a nechtěli jim vtrhnout do tábora. Utábořili se asi půl míle od nich. Dohodli se, že Liam s Gordonem půjdou dál, bez koní, jen se zbraněmi, jen co vyrazí i jejich cíl. Rob zůstane a rozdělá oheň. Jeden problém byl ale s Wolfym. Od svého pána se nechtěl ani hnout. Ať se Gordon myl v potoce, byl na lovu, vařil, nebo cokoli jiného, vlk se od něj nevzdálil ani o píd'.

„No tak půjde s námi,“ rozhodil rukama Gordon.

„A víš, jak zareagují tamější obyvatelé, když uvidí vlka? A to třeba i ochočeného?“ otočil se na něj Liam.

„Budou se od nás držet dál,“ odpověděl Gordon.

„No tak dobře,“ připustil Liam a usmál se. Představa, že by po nich někdo šel, až budou vysvobozovat otroky a Wolfy se na ně vrhne a odežene je, se mu zamlouvala. Liam si vzal kousek sušeného masa a sucharů a dal se do jídla. Potřeboval být při síle. Oba hoši následovali jeho příkladu a Wolfy odběhl dál do lesíka. Za chvíli se vrátil s divokou kočkou, kterou už zakousnutou dal Gordonovi k nohám.

„Já nevím, jestli budu jíst kočku,“ namítl a kočku vlkovi hodil. Ten to nepochopil. Jeho pán si z úlovku nic nevzal! Znovu kočku Gordonovi přinesl. Gordon si povzdychl a vytáhl svůj nůž. Začal kočku porcovat. Kus hodil vlkovi a kus schoval do koženého, napůl ztvrdlého vaku, určeného k převážení čerstvého masa. Ale i tak se muselo zdělat, co nejrychleji.

„Vyběhnu nahoru na kopec a zjistím, jestli už se nepřesunuli,“ navrhl Rob a jako střela vyrazil od tábora na blízký kopec. Byl nejrychlejší v běhu ze Stínů. Cestou na kopec se nezdýchá a měl spousty energie. Když se blížil k vrcholu, našel si kus od cesty křoviny, do kterých by se schoval, kdyby se někdo díval na vrchol. Jeho plášť a oblečení dokonale splývaly s lesním podrostem. Rob se doplížil až na vrchol, ale stále byl v křoví. Nikde nikdo. Otočil se a plížil se zpět. To nejloupežnější, co by mohl udělat, bylo vylézt ze křovin a jít po pěšině. Kdokoli mohl někde čekat a pak ho napadnout. A někdo tam byl. Poté, co otrokáři narazili na tři mladíky a psa, za sebou nechávali hlídky, kdyby se za nimi přece jen někdo pustil. Ale muž, který byl na kopci, Roba z dohledu ztratil dávno předtím, než se schoval do křovin. Když se vrátil do tábora, už byli oba mladíci připravení. Měli okolo pasu lana, svá pouzdra s noži a ostatní věci, bez kterých se neobešli.

„Už tam nejsou. Museli už dojít do vesnice,“ řekl Rob.

Gordon s Liamem se na sebe podívali a ani nemuseli mluvit. Oba vykročili směrem ke Conrey. Conrey byla větší vesnice v severovýchodní části Pampbaluenu. Pobřežní vesnice jako tahle byly plné zlodějů, podvodníků a neexistovala tu žádná pravidla ani zákony. Tyto vesnice byly zpravidla za dobře s otrokáři a nájezdníky. Nájezdníci si jich totiž nevšímali, dokonce s nimi uzavírali obchody a otrokáři, ti tu zase konali otrokářské trhy. Nebylo tedy divu, že slušní lidé bydlili ve vnitrozemí. Samozřejmě byly i rodiny, kterým bylo absolutně jedno, kde jejich potomci žijí, bydlí, co dělají. A ti pořád přebývali na pobřeží. Tím pádem se Pampbaluen dělil na pět částí. První čtyři části byly pojmenovány dle světových stran. Ta pátá část byla Pobřežní. Ležela na severo-východní části Pampbaluenu a byla to taková hradba pro poctivé lidi, kteří chtěli za hranice. Například do Winitidy. Pokud někdo chtěl do této země, musel jít do jiné části Pampbu. Pokud by šli do "Pobřežní", jak lidé této části říkali, byli by oškubáni o všechno, co

měli. Bylo zvláštní, že král s tím nic neudělá, ale král byl starý a nemocný a většinu vládního rozhodnutí nechával na královském kancléři. Tomu však bylo jedno, co se děje na severovýchodě. Staral se spíše o peníze a vlastní pohodlí. Proto se o království starali Lesníci, kteří "likvidovali" různé loupežníky a podvodníky, kteří olupovali pocestné. V okolí královského hradu navíc "sídílily" Stíny, kteří sem tam "zlikvidovali" nějakého toho zlodějíčka a ty kuny, co žraly vesničanům slepice. Bohužel, nic z toho se nedostalo ke králi. A tak si ti, co měli potíže, museli poradit sami. Jako například ti z tohoto příběhu.

## Sedm

„Něco cítím,“ řekl Gordon.

„Já taky,“ začichal Liam. I když to nevěděl, cítil ten pach palčivěji, než jeho přítel.

„Hele, ve vesnici něco hoří!“ vykřikl Gordon a ukazoval k západnímu cípu vesnice.

„Jdeme! Rychle!“ Liam se rozeběhl a v závěsu za ním Gordon. Oba šetřili silami, protože doběhnout do vesnice, doprostřed boje zchvácení by nemělo smysl.

Když dorazili k branám vesnice, zjistili, že hoří v části, kde jsou otroci.

„A nikde žádní strážé,“ všiml si u brány Gordon odhozeného kopí a kuželovité přilbice.

Oba začali volat na své členy Stínů. Jediný, kdo jim odpověděl, byl dívčí hlas: „Tady jsem! Patřím k Willovi a Halovi!“

Oba se vrhli za hlasem a za chvíli už viděli jakousi dívku, přivázanou ke sloupu za ruce.

„To je Mya!“ vykřikl Liam a vytasil svůj dlouhý nůž. Za chvíli už dívka stála vedle nich a ohmatávala si ruce.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se jí Liam.

„Hal je prodaný, nevím, kam míří. Will popluje do Dhyrnsdellu a Yar do Winitidy. Oba už jsou také prodaní. Jen já ne. Jen co Will kopl toho chlapa s pochodní a zapálil to tu, všichni utekli a pár otroků tu zůstalo a našlo tu konec. Děkuju vám. Je tu s vámi i Rob?“

Liam si pomyslel: „Takže Mya jeho city opětuje!“ Moc dobře si všiml, že Rob poslední dobou v opatrovně pokukoval po Mye – Mya byla totiž také z opatrovny. A nyní si všiml, že dívka má o Roba zájem.

„Je v táboře. Asi míli odsud. Ale nejdříve najdeme ostatní,“ řekl Liam. Hledal Gordona, protože zaslechl, jak zvolal Willovo jméno a odběhl neznámo kam. Pak ho spatřil, jak se vrhl na hřmotného chlapíka, který prostě nemohl dostat Willa pod kontrolu, a ten se mu bránil. Neměl spoutané ruce a v ruce držel tasený dlouhý nůž. Nesnažil se ho zabít, nebo ho seknout. Jen přivést do hlubokého spánku, aby mohl utéct. S Gordonovou pomocí se jim podařilo svrhnout ho do moře, a mile je udivilo, když zjistili, že neumí plavat.

„Díky, Gordone!“ vrhl se Will na Gordona a vřele ho obejmul.

„To nestálo za řeč. Jsme skupina. Sbor. Musíme držet při sobě, ale kde je Hal s Yarem?“

„Hal nevím, kde je a Yar míří do Winitidy. Něco ti řeknu, tihle lidi umí velice rychle obchodovat. Jen co jsme sem přijeli, Yara si někdo koupil a okamžitě s ním odplul.“

„No tak si uděláme výlet do Winitidy,“ řekl Gordon, chytil Willa za ruku a táhl ho pryč. Chtěl co nejrychleji najít Liama a vypadnout odsud.

„Hele! Hal!“ vykřikl Will a ukázal na jakousi loď.

„Hale!“ křičel Will a mával rukama. Hal si ho všiml a pokusil se mu také zamávat. Ale bylo to téměř nemožné. Měl spoutané ruce. Loď už odplouvala z přístavu. Gordon s Willem se rozeběhli, jak nejvíce mohli, aby stihli naskočit na loď. Oba se chytili kotvy, která k nim byla nejbližší, jako záchytný bod. Pomalu lezli výš a už byli skoro na palubě. To by se jim podařilo, kdyby je nějací námořníci nepopadli a nehodili zpět. Jenže to už se loď o další kus hnula dál od mola a oba hoši spadli do vody. Gordon jí dokonce trochu vypil a byl v šoku, když zjistil, že voda je snad desetkrát slanější, než si odjakživa myslel.

Když se vyškrábali z vody, už k nim přiběhli Liam s Myou a Mya držela v náručí malé novorozence.

„Co to je?“ prohlížel si to malé scvrklé stvoření Gordon. Mya na něj povytáhla obočí: „Snad kdo to je, ne?“

„No tak dobře, no, ale kde jsi ho sebrala?“

„To ti povím až potom. Měli bychom zmizet!“ ukázala Mya do teď už zklidněného davu, od kterého se k nim blížili ozbrojení muži. Všichni se dali na ústup kromě Gordona a Wolfyho. Když se ozbrojenci přiblížili, Gordon řekl: „Wolfy! Vezmi si je!“

Ukázal na muže. Wolfy mu porozuměl. Tohle už spolu nějakou dobu dělávali. Ale na zvířatech. Wolfy zavrčel a vrhl se na jednoho z ozbrojenců. Ten byl během chvilky odzbrojený a na útěku. A za ním běželi ostatní jeho kumpáni.

\*\*\*

„Ta žena přišla přímo k nám a dala mi do náruče tadyhle Williama, řekla, že se tak jmenuje. Škoda, že William už nemá rodiče. Bylo by dobré, kdybychom ho mohli dát do opatrovny. Naše cesta ještě neskončila. To vím,“ vyprávěla Mya.

„A taky ho tam dáme,“ řekl Liam.

Will se zamračil. Nebylo to poprvé na této cestě, co si všiml, že Liam tady nějak rozkazuje.

„Ale to tam pojedeme všichni?“ zeptal se místo toho, aby se zeptal na rozkazujícího Liama.

„Ne. Jenom jeden z nás a nejlépe někdo, koho správce pozná. Někoho, kdo tam bydlí,“ opáčil Liam.

„Liam, buď jsem zapomněl, kdo je naším velitelem, anebo jsi ho zastoupil,“ začal Will.

„To se zeptej spíš Roba a Gordona. Ti mě k tomu dokopali,“ vysvětlil Liam. Willovi však neuniklo, že Liam ke dvěma jmenovaným chová jisté výhrady. Tázavě se na ně podíval.

„Takhle bych to nenazval,“ řekl Gordon.

„Jo, Gordon má pravdu. My jsme ho k tomu nedokopali. My jsme si ho slušně vyvolili,“ přidal se k němu Rob.

„Kdo drží první hlídku?“ zeptal se Liam ve snaze změnit téma.

„Ty!“ odpověděl mu Gordon.

„Aha, no bezva. Tak já se jdu umýt. Hned jsem zpátky,“ řekl a odběhl. A i když byl potok slušně daleko, své uši nechal zakryté. Nevěděl, kdo by se mohl toulat zdejším krajem. Když se vrátil do tábora, venku už byl jenom Rob a hlídal. A i ten se brzy odebral do svého stanu.

Wolfy se uvelebil u Bari u ohně a Liam přemítal.

„Jak dlouho to ještě dokážu utajit?“ ptal se sám sebe. Ale neměl na to odpověď. A zapomněl na to, když něco zaslechl. Přesněji řečeno zaslechl kroky. Liam dělal, že si toho nevšiml a nevšímá. Přitom ale dával dobrý pozor. Tyhle kroky musely patřit obzvlášť učenému stopaři a plížiteli. Byly jemné a Liam okamžitě poznal, že to jsou kroky člověka. Ale pořád nic neviděl a byl v nevýhodě. Odpoutal svůj zrak od ohně a snažil se přivyknout temnotě kolem. Kroky teď slyšel za sebou a Liam si vzal hrnek, aby jej naplnil vodou. Odešel kus dál a nalil si. Napil se, hrnek položil a odešel do stínu pod stromy. Pak se vydal na obchůzku. Na rozdíl od nočního návštěvníka ale nevydával žádný zvuk. Už mnohokrát tím své přátele znervóznil, když jim takhle znenadání zmizel z očí a doslechu, a pak se najednou objevil tam, kde to nejméně čekali. Teď to udělal znovu a nočního návštěvníka tím dokonale zmátl. A on to věděl. Liam už viděl dvě postavy nedaleko před sebou. Mezi sebou teď měly prostor jednoho metru a Liam mezi ně tiše vešel. I kdyby nic jiného, tohle je dost vyděsilo.

„Kdo jste a co tu děláte?!“ zeptal se Liam svým zvučným hlasem. Oba muži nadskočili a oba vytáhli dlouhé ostré nože. Ale pozdě. Liam byl rychlejší. Než někdo něco stačil udělat, Liam svým lukem jednoho po druhém praštil do ruky, ve které drželi nůž. Netrvalo to ani dvě vteřiny a oba muži byli bez nožů. Měli sice luky, ale na tak krátkou vzdálenost jim byly k ničemu.

„Elf!“ křikl ten starší a vytáhl svůj druhý nůž. Byl daleko menší, než ten druhý, ale to bylo jedno. Vmžiku byl i ten vedle dvou nožů velkých. Jenže jej tam neposlal Liam, ale sám starší muž.

„Zeptám se podruhé a naposled. Kdo jste a co tu děláte?!“ Liam teď byl opravdu rozzlobený a oba dva před ním to věděli.

„Jsme Lesníci ve službách zdejšího barona a máme za úkol doprovázet společně s princem Yorem skupinu šesti hochů, které přepadla banda otrokářů a pomoci jim zachránit zbylé jejich členy,“ přiznal jeden z nich. Ten mladší.

„Umíme se o sebe postarat. A nekřičte tady, kdo jsem. Mí přátelé to nevědí a já nechci, aby to věděli!“

„Dobře,“ přikývli oba a trásli se. I když byli Lesníci, s Elfy si nic začínat nechtěli. Ale ze své neopatrnosti si začali a teď jim nezbývalo nic, než poslechnout. Liam měl totiž kočičí reflexy a přemohl je, což se stávalo jen zřídkakdy, aby někdo přemohl Lesníky.

„A jak jste se dověděli, že nás někdo přepadl a že to byli otrokáři?“ zeptal se Liam.

„Dověděli jsme se to ze stop. Tam, kde se to odehrálo, to jasně ukazují stopy, takže jsme šli za vámi a dnes jsme vás dohnali,“ vysvětloval ten starší.

„A cože jste to řekli o Yorovi?“ vyzvídal dál Liam. A teď si vzpomněl, že ten starší Lesník zvolal: „Elf!“

A on chtěl vědět, jak to poznal. Sáhl si na uši. Obě měl odkryté a řemínek na temeni nebyl. „Sakra!“ zaklel, „ten už nenajdu.“

„Co prosím?“ zeptal se mladší Lesník.

„Nemáš nějaký řemínek?“ zeptal se ho Liam.

„Tos uhodl, že nemám,“ zavrtěl hlavou.

„Jestli ho tak nutně potřebuješ, tak já jich pár mám,“ ozval se za ním Willův hlas. Liam se tak lekl, že vyskočil na strom a nechtěl slézt dolů.

„No tak. Liame, neblázni!“ zavolal na něj Will. Když mu došlo, že s Liamem nehne, pověsil řemínky na větev blízkého stromu a obrátil se k dvěma cizím návštěvníkům.

„Vy dva teď půjdete se mnou a vysvětlíte mi ten rámus!“

Will s Lesníky odešel do tábora. Vůbec v té tmě nezahlédl Liamovy špičaté uši. A Liam teď temnotě děkoval, že ho skryla. Seskočil ze stromu a jeden řemínek si vzal. Dva náhradní také, ale zbylé odnesl Willovi. Všichni už byli vzhůru, když Liam přišel. Roba probudil výkřik: „Elf!“

Ale k Liamovu štěstí si nedal dvě a dvě dohromady. A Lesníci to také nikomu neřekli. Pořád z Liama měli strach a oni si ho nechtěli proti sobě počítat ještě víc. Jeden z nich odjel pro Yora, který byl v jejich táboře, asi míli odsud a vrátil se s ním a jejich věcmi. Ukázalo se, že Yor není tak špatný, jak se o něm říkalo.

Když všichni naléhali, aby jim to vysvětlil, začal vyprávět: „Když mi bylo deset let a Yarovi vlastně také, přišel na hrad jakýsi muž. Teď je mrtvý a jeho místo zastoupil jeho syn. Ale když zjistil, že jsme dvojčata, ale Yar je starší, moc si mně nevšiml a snažil se upoutat Yarovu pozornost. Yar ho odmítl. Jen se na něj podíval, a nechtěl se s ním dál bavit. Kancléř si tedy začal všimnout mě. Celou tu dobu, co byl na hradě, se ke mně choval laskavě, ale teprve nedávno jsem zjistil, že se mě snaží jen pošpinit. A podařilo se mu to. Ale teď se vrátím trochu zpátky, kdy jsem ještě nic nevěděl. Jednou jsem ho přistihl, jak do Yarova poháru přisypává jakýsi zelený prášek. Měl u toho šátkem převázaný nos a ústa a měl i jakési rukavice. Nevšiml si mě, protože jsem hned zmizel. Hned mi bylo jasné, co to je. Naron. Jedovatá smrtící látka. Žíravá. Nepřisypal tam tak velké množství, aby Yara zabil, ale takové, aby ho to nezabilo, ale přece jen tak trochu zničilo. Když to Yarovi nesl, voda měla pořád svou barvu. Nebylo vidět, že by v ní bylo ještě něco přidaného, ale já to věděl. Když přišel do Yarova pokoje a postavil mu pohár na stůl, Yar tam zrovna nebyl. Když kancléř odešel, vběhl jsem tam a chtěl jsem to odnést, ale už jsem slyšel Yara, jak jde, a neměl jsem na vybranou. On otevřel dveře a já přímo před jeho očima všechno vypil. Myslím, že ví, co si o mně myslí, a také to posuzuji z toho, co udělal. Já se totiž okamžitě skácel k zemi, ale byl jsem při vědomí. A on mě jen odtáhl na chodbu a nechal mě být. Víc si z toho nepamatuji, protože jsem asi usnul. Yar si mě od té doby nevšiml a dělal, že tam nejsem. Chtěl jsem mu to vysvětlit, ale byl jsem z toho pití několik měsíců nemocný a Yar ke mně vůbec nepřišel. A pak. Bránil mi v tom i sám kancléř. Když jsem se konečně mohl vydrápat z postele, první kroky, kam jsem zamířil, byly k Yarovi. Ale pak jsem si to rozmyslel a šel jsem rovnou za kancléřem. Ani tentokrát mě neviděl, protože se ve své komnatě zamknul a nevěděl, že jsem se dokázal postavit na nohy. Díval jsem se klíčovou dírkou. A tak jsem viděl, že Naronu dal do poháru o dost více. A to byla ta smrtící dávka. Jen tak tak jsem se stačil odšourat do své postele a on se na mě přišel podívat. Dělal jsem, že jsem stále nemocný a slabý. Skočil na to. Odnesl pohár opět k Yarovi, ale já jsem vzal jeho pohár a Yarův a zaměnil jsem je. Kancléř zemřel téměř po pěti minutách. Naron mu rozežral tělo. U mě vyzkoumali nějaké podobné účinky, ale s Naronem si to nikdo nespojil. A o tomhle jsem řekl jen vám,“ dovyprávěl Yor.

„Ale proč jsi to neřekl Yarovi?!“ vykřikl Will. „Pořád nám říká, že jeho bratr je nemožný, že mu vypil přímo před očima pití, že se mu vtíral, ale teď už to nedělá a říká, že pachtíš po trůnu.“

„Vím, co si o mně myslí, a chtěl bych, aby se to změnilo. Nechci být králem!“ řekl Yar.

„Ale on také ne,“ řekl Rob.

„Tak nevím, kdo jím bude. Ale náš vztah se kvůli tomu ničit nebude,“ řekl Yor a zamračil se, „Zaslechl jsem vykřiknout slovo "Elf"? To bylo od vás?“ zeptal se.

Liam strnul.

„Nevím, odkud jsi to mohl slyšet,“ řekl opatrně Ryan. Starší z Lesníků. Nechtěl ho klamat, ale zároveň nechtěl říct pravdu.

„To nic. Třeba si tu jen hrajou na Elfy nějaké caparti,“ mávl nad tím rukou Yar a k tomuto tématu se nikdo víckrát nevracel. Liam se uvolnil. Až velice pozdě šli spát. Museli si všechno říct, vysvětlit a odvyprávět. Liam se postavil na opožděnou hlídku a oba Lesníci také nespali. Když už byli všichni ostatní ve stanech a spali, oba se připojili k Liamovi.

„Liam, co to má znamenat?“ zeptal se Ryan.

„Vím, jak jsem se sem dostal, ale netuším proč,“ odpověděl Liam.

„Víš, co znamená tvé jméno v elfštině?“ naklonil se k němu Roy. Mladší z Lesníků.

„Nevím. Co?“ podíval se na něj se zájmem Liam.

„Pár let jsem študoval staré jazyky a mezi nimi byla i Elfština. Ale když jsem se do toho začal rejpat, zjistil jsem, že jejich mluva se nezměnila, až na několik výjimek. A tvé jméno se řekne Eljam, v překladu Poslední Elf. A pochopil jsem to tak, že jsi poslední v Pampbaluenu. Zjistil jsem totiž, že všichni se jinak přestěhovali do Erioveru. Měl bys to ostatním říct. A čím dřív, tím líp!“ zakončil Roy a odešel i s Ryanem do svých stanů.

Liam nechal hluboko ponořeného do vlastních myšlenek.

„Jak mohli elfové vědět, že je poslední? Proč ho tu nechali?“ Liam zatřásl hlavou, aby z ní vypudil tolik otázek. Nedělával to nějak často. Vždy měl potom zvláštní pocit, ale také to nikdy neudělal ve tmě. Teď si všiml, že okolo jeho hlavy něco září nazlátlým světlem. Chytil pramen svých vlasů a podržel si je před očima. To vlasy mu zářily! Teď se ale Liam zajímal hlavně o to, jak to skrýt, protože kdykoli si toho mohl někdo všimnout! A v tu zář začala zhasínat, až zcela zmizela. Liam se neudržel a vtrhnul do Royova stanu.

„Máš něco o magii?“ tím Roye vyburcoval.

„Ano mám. Mám sebou všechny svitky o Elfech, jejich zvycích a i dva svitky o magii. Víš, já to študuji a zkoumám, kdykoli můžu. Mám je v támhleté brašně. Půjč si je. A teď mně nech laskavě spát.“

„Ano. Děkuju.“ Liam popadl brašnu a šel zase pryč.

U ohně se posadil, nohy do tureckého sedu (jejich slovy do zkříženého sedu) a začal prohlížet svitky. Nazdařbůh vybral jeden a rozvinul ho. Byl o tom, že elfové ovládali magii. Dole, úplně vespod bylo připsáno malým úhledným písmem v obecné řeči:

To, co je skryto očím lidským,

to je otevřeno očím elfím.

Liam si všiml, že svitek se změnil. Místo o magii a historii tam byla přímo kouzla. Kouzelné věty a jednoduché znázornění různých částí těla, které se při daném kouzlu používaly. Liam neodolal. Elfímu písmu nerozuměl zase až tak dobře – psanému. Ale mluvit uměl. Zamumlal pár slůvek tak, jak si myslel, že se vyslovují a udělal velmi podařené gesto rukou. Mávnutí shora dolů, ale mírně a z jeho ruky vyšlehlo pár jisker. Všechny zhasly, když neměly něco, co by mohly podpálit. Liam se podíval na oheň. Už byl malý a Liam svou novou dovednost zkusil na něm. Oheň vyšlehl vysoko vzhůru. Liam zalapal po dechu. Jeho první kouzlo a zdařilo se. Ale pak si vzpomněl, že tu není sám, a dal se do čtení ostatních svitků. Tohle bude procvičovat později. Došlo mu, že stejné gesto dělal mnohokrát předtím, ale nikdy se nic nestalo. Možná to bylo způsobeno tím, že teď věděl, co tím mávnutím chce udělat. A bylo také možné, že tomu dopomohla kouzelná věta. Liam si jako odpověď vybral druhou možnost.

Pojednou začala písmena na magickém svitku blednout a místo nich tam byla zase ta o historii a magii elfů. O vteřinu později do kruhu světla vstoupil Gordon, aby od Liama převzal hlídku. Liam se ho tak lekl, že ho málem podpálil.

„Musím si na to dávat pozor,“ zabručel Liam, když lezl do svého stanu. Tu noc usínal s brašnou v rukách a poprvé po dlouhé době usnul tvrdým spánkem, který nic nepřerušilo. Liam vždy totiž spal slabým spánkem a při každém hlasitějším zvuku se budil. (Podle něho to byl hlasitý zvuk a přitom jeho přátelé zřídka kdy ten hlasitý zvuk zaslechli).

## Osm

Liam se probudil. Tedy něco ho probudilo. A hned přišel na to, co. Vůně kávy a liavy. Vylezl ze stanu a do očí mu padl nejprve Rob připravující snídani a pak Mya sedící na Maddie. Ano. Na Robově nezkrotné klisně Maddie, která na svém hřbetě nestrpěla nikoho, doslova nikoho, vyjma Roba. Liam si sáhl na temen hlavy. Řemínek pořád pevně držel a uši byly zakryté. Vylezl ze stanu a dělal, že si nevšiml Myi na Maddie. Ale vydržel to sotva pět minut. Když si bral svůj hrnek s kávou dochucený Liavou, naklonil se k Robovi a řekl: „Tak Maddie zkrotila dívka?“

„To ano. Něhou. Maddie ji má ráda. Ale ví, kdo je její opravdový pán,“ usmál se na něj Rob a podal mu chléb, jablko a slaninu. Liam si vše vzal a poodešel kousek dál.

Později toho dne už byli zase na cestě. Dohodli se, že Will pojedje do opatrovny a předá malého Wiliho do péče, kterou mu prostě ani Mya nemohla zajistit. Neměli dostatek mléka, kterým by hoška nakrmili. Will měl být pryč jeden den a na tu dobu se vedení měl ujmout Liam. Ten ze začátku protestoval, ale stačil mu jediný Willův pohled a přestal. Během tohoto dne se měli ubytovat v jedné vesnici v hostinci U Skákavé veverky. Will měl do hostince dorazit někdy pozdě večer. V hostinci musejí zůstat do té doby, než najdou nějakou loď, která by je přepravila do Winitidy. Od Ryana se dozvěděli, že tam právě budou lodě mířící na jih "přezimovat", protože v Neprozkoumaném oceánu v tuhle dobu řádí mořské bouře. Všichni jejich přátelé by tudíž měli být někde tam. Na pobřeží se tam totiž vyskytovala kolonie, která vedla ubytování pro otrokáře a otroky, kteří museli přezimovat kvůli mořským bouřím. Jediné, co za to chtěli tamější obyvatelé, bylo to, že tam otroci museli pracovat.

Liam vedl družinu skvěle. Jediné, co mu dělalo problémy, byl on sám. Před odjezdem se podíval a také zkusil, jaké je další kouzlo. Ovládalo vodu. A když si chtěl umýt ruce v cestovním škopku s vodou, málem se utopil. Nadechl se, ale voda se zvedla a putovala Liamovým nosem společně se vzduchem. Jediný, kdo si toho všiml, byl Ryan a ten se na něho díval do té doby, než si byl jist, že je Liam v pořádku. A když pak našli rozvodněný potok, Liam ho nějakým způsobem

uklidnil, protože po chvíli voda začala prudce klesat a z vody se vynořil most. Byl rovný a nepraktický. Když přišla větší voda, prostě ho schovala a most nebyl vidět. Kdo nevěděl, že tu most je, nachodil se opravdu hodně, než našel jiný. Liam dělal, že s tím nemá nic společného, ale oba Lesníci moc dobře věděli, jak se věci mají.

Večer, když se stmívalo, dorazila družina do hostince U Skákavé veverky. A i když měl hostinec směšné jméno, byl čistě udržovaný, ubytování ani nebylo příliš drahé a vařili tu výborně. Když je hostinský volal k večeři, byli už čistí, převlečení do svých náhradních a čistých šatů. Jediný, kdo zůstal pozadu, byl Liam. Ve stáji zkoušel zdokonalit své neovládané umění s vodou. A tudíž nevěděl, že už je večeře. Naštěstí mu to ale přišel říct Roy, ale byl překvapený, co se to Liam od včerejšího večera naučil. Takže kdo Royův příchod do stáje ohlásil, byl Liamův kůň Rewenn.

„Jak jsi zjistil, že umíš ovládat magii?“

„Z jednoho tvého svitku,“ odpověděl Liam.

„A z jakého? Nikde jsem neměl nic o ovládání magie.“

„Na jednom svitku bylo něco napsaného. -- To co je skryto očím lidským, je otevřeno očím elfím. -- Když jsem ten nápis přečetl, svitek mi ukázal něco o ovládání živlů. Jenže to asi budu muset ještě dlouho zkoušet. Můj první pokus s vodou nedopadl nijak slavně.“

„Jo, Ryan mi to říkal. Ale proč to děláš tady a ve škopku? Proč se s tím někde nezavřeš? Kdykoliv sem může někdo vejít!“

„Protože nevím, kde bych se s tím měl zamykat,“ odsekl Liam, mávl rukou a omylem na přítele seslal všechnu vodu ze škopku, až ho povalil na zem. Roy se zvedl, kašlal a ždímal si své oblečení.

„Ještě štěstí, že jsem plášť nechal nahoře. To bych to tu ždímal ještě hodně dlouho,“ řekl Roy a podíval se na Liama, který už zase nahlížel do svitku. Pak něco zkusil. Mávl rukou a na Roye se vrhla vichřice. Liam to trochu zmírnil a za pár vteřin byl Roy skoro suchý. Ale zato ve stáji bylo vlhko.

„Mohl bys ta svá kouzla zkoušet taky na někom jiném?“ zavrčel Roy.

„Nikdo jiný o tom neví. A ty se k tomu hodíš. Máš pevné nervy.“

„Hmmm...pf.“ Roy se otřepal a šel pryč. Pak si vzpomněl, proč přišel.

„Jo a máš jít na večeři,“ dodal a odešel.

Liam zamotal svitky, schoval je do své brašny a tu pověsil k Rewennovi. Pak odešel i on.